

tage Risikoen, men i saa Fald bør Medlemmet heller ikke lide Tab i saa Henseende.

Til § 26, Lønningsparagraffen, er Udvalget enig om at stille Ændringsforslag om en Nedsættelse af Sygekasseinspektørens Løn, saaledes at hans Begyndelsesløn bliver 5,000 Kr. og Slutlønnen 6,500 Kr.; endvidere fastsættes Begyndelseslønnen for Fuldmægtigen, der tillige fungerer som Ekspeditionssekretær, til 2,400 Kr., stigende hvert 4de Aar med 300 Kr. til 3,300 Kr., hvorhos der tillægges ham et Honorar som Ekspeditionssekretær, men et Honorar, som ikke er pensionsgivende, paa 600 Kr. Endvidere har man ved Ændringsforslag Nr. 44 ønsket at gøre Dagpengene for Sygekasseinspektøren og hans Fuldmægtig, og endelig har man ønsket, at „6 Timer“ ændres til „8 Timer“.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 47 til § 28, som omhandler ikke Raadets Sammensætning, thi i saa Henseende henholder vi os til Lovforslaget, men Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Raadets Kendelse er bindende for Parterne. Det hedder i Lovforslagets § 28, 5te Stykke, at „Raadets Kendelse, der ikke er bindende for Parterne, offentliggøres af Indenrigsministeren“. Denne Bestemmelse har Udvalget ikke kunnet døje, og vi stiller derfor det nævnte Ændringsforslag, hvorved vi mener, at dette Raads Betydning bliver ikke saa lidt større, end den vilde være blevet efter Lovforslaget. Lad mig gøre opmærksom paa, at Raadets Kendelse efter Ændringsforslaget skal være bindende for Parterne, hvor Kendelsen omhandler Forstaaelse af indgaaede Overenskomster. Det er ganske naturligt, at naar en Overenskomst er indgaaet mellem Læger paa den ene Side og Sygekasser paa den anden Side, skal Kendelsen være bindende for begge Parter. Den bør ogsaa være bindende i de Tilfælde, hvor de stridende Parter har været enige om at indbringe Sagen til Raadets Afgørelse. Der er ingen Mening i at gøre dette Raad Ulejlighed med en Sag, naar man paa Forhaand nægter at bøje sig for dets Afgørelse, selv om begge Parter har været enige om at indanke Sagen. Hvis det derimod kun er den ene af Parterne, der ønsker Sagen indanket til Raadets Kendelse, bør Kendelsen neppe være endelig. I saa Henseende foreslaar vi, at naar Parterne ikke har været enige om at indbringe Sagen, og Kendelsen endelig er faldet, afgives denne til Indenrigsministeren, der saa, for saa vidt Parterne næg-

ter at bøje sig for Kendelsen, henviser Sagen til Raadets Formand. Denne kommer da til at optræde som en Slags Mægler. Lykkes det ham ikke at skaffe Enighed til Veje mellem Parterne, er der ikke andet at gøre, end at Kendelsen bliver offentliggjort af Indenrigsministeren, hvorved den faar en vis moralsk Vægt.

Endelig stiller Udvalget under Nr. 48 Forslag om en Forandring i § 32, 2det Stykke, der handler om, hvorledes der skal forholdes, naar Sygekasserne ikke efterkommer de Forpligtelser, som er foreskrevne i Sygekasseloven. Udvalget ønsker, at de Tvangsbøder, som kan paalægges, skal paalægges den eller dem, som virkelig er Skyld i, at Indberetningen ikke er blevet afsendt, og ikke de sagsløse Medlemmer af Bestyrelsen, som ikke har mindste Anelse om, at Forretningsføreren, Formanden, eller hvem det nu er, ikke har efterkommet de fra det offentlige Side stillede Krav.

Til syvende og sidst har Udvalget under Nr. 50 stillet et Ændringsforslag angaaende Affattelsen af § 34, 2det Stykke, der lyder saaledes: „Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte Loven i Kraft paa Færøerne med de Lempelser, som maatte følge af disse Øers særegne Forhold“. Vi ønsker ikke at fortsætte med Lovgivning for Færøerne paa den Maade, vi ønsker, at Lovgivningen for Færøerne skal foregaa ad den almindelige Vej. Hertil kommer, at det færøske Lagting har under Overvejelse Forslag til en Sygekasselov, gældende for Færøerne, hvor Forholdene er saa væsentlig forskellige fra Forholdene herhjemme; indtil et saadant Forslag er blevet ophøjet til Lov, bør efter Udvalgets Mening den nugældende Sygekasselov med de Forandringer, som er blevet indført ved kongelig Anordning af 24. November 1893, være gældende. — Ændringsforslag Nr. 51 har jeg allerede omtalt.

Jeg beder Tingets Medlemmer undskyldte, at min Omtale af denne Sag er blevet saa lang, men jeg har ønsket, saa vidt jeg formaaede, at gøre det klart for alle, hvorledes Stillingen er. Med disse Ord skal jeg anbefale de af Udvalget og af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Stauning: Den lange Udvalgsbehandling, denne Sag har været underkastet, er jo et Vidnesbyrd om, at den fra alle Sider anses for at være en stor og vigtig Sag, men samtidig en Sag, som det har